

Fader, Emmeda han gifvit dessa vasa va-
relser i fäst.

1669. När Frälsharen på en gång för-
endde i sitt medvetande, millioner
gänger, billionerna, den moraliskt
förnedrade meniskligheten, hvilken
genom ett enda fall, som skedd
på en handvändning, mistade sin
affekt, och nu lög håll af Skam af
vanära, nedfänkt i den djupaste mo-
raliska förnedring, åfuerhåll af la-
ter och blodskulder, rusade fram
i Vild yra till sin eviga förtäp-
sel: måtte icke då det Faderliga
Gudahjertat blöda sig till död, af
försvärelse och fösa åfuer ett
så ohögligt lefnende.

1610. Men härjningarne som skulle
vara vittnen till hans förfärliga
angest, kunde icke, uti sin för-
aktighet, riktigt bevisla orsaken
till detta moraliska lidande, som
medföde ut. blodvetten: därför
kunde de icke heller blott fatta
ötydelsen af denna moraliska
försonings grund, hvilken de
hänföde förnämligast till det
fysiska lidandet. Det synes af ne-

17
a tankegången i deras lära om
försoningen, att Frälsharens försoning
kunde lades till grund för försoningen.
theologerna hafva icke heller kunnat
fatta, att hans lidande i Gethsemane
var en moralisk nödvändighet och
att en försoning, emellan en rättfärdig
Gud och oögdaktiga menniskor,
icke kunde på annat sätt till-
väga bringas.

1611. Men den förståelsen, att
Gud icke kan hafva något mora-
liskt lidande, är en följd af den filo-
sofiska Egoismen. Filosofen betraktar
sig själf som ett Ideal af fullkom-
lig menisklighet: när han själf icke
känner något moraliskt lidande,
så gör han en slutfatt från sin
egen älskvärda Person till Gudo-
men. Därför har ståtadt Filoso-
fens eget hjerta med Egoism och
Ambition; och nu menar han, att
Gud har samma Yrnkändas Na-
tur, som den stora filosofen.

1612. Filosofen tänker ungefärligen
så här. "Det är ovärdigt, att Skapa-
ren skall lida för sin skuld. Jag
är väl liten till västen emot honom,